

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 120^η
ΕΠΙ ΤΗ^ι ΕΝΔΟΞΩ^ι ΕΟΡΤΗ^ι ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Πρός τόν Ἱερό Κλήρο
τίς Μοναστικές Αδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ λαό
τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

Ἀγαπητοί μου.

Ἀπόψε σέ τούτην τήν λαμπρόφωτη νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τήν
ὁποία ὅλα γέμισαν μέ ΦΩΣ, συνέβησαν μεγάλα γεγονότα. Τόσο μέγала,
πού οὔτε νά τὰ φαντασθοῦμε μπορούσαμε, ἀλλά κι οὔτε νά τὰ ζητήσουμε!

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν. Ἄδου τήν καθαίρεσιν.

**Ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν. Καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν
αἴτιον. Τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων,
Θεόν καί ὑπερένδοξον»**

(δόξα ζ' ὠδῆς ἀναστασίμου κανόνος).

Ἅλα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Κυρίου μας δέν ὑπόκεινται σέ
καμμία λογική καί ἀνθρώπινη ἐρμηνεία. Για ὅ,τιδήποτε εἶπε καί ἔπραξε
ἰσχύει ἕνας ἀξεπέραστος καί ἀκατανόητος γιά τόν ἄνθρωπο ὑπέρλογος
κανόνας, «ὅπου Θεός βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Ἡ ἐπὶ γῆς πορεία
Του παραμέρισε ὅλους τοὺς γνωστοὺς φυσικοὺς νόμους, στοὺς ὁποίους
ὑπόκεινται καί προσκυνοῦν ὅλα τὰ πλάσματα τῆς γῆς καί τοῦ ὑλικοῦ
οὐρανοῦ στερεώματος.

Στὸ σκηρικὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὡς σημεῖο ἐνάρξεως τῆς εἰσόδου τοῦ Κυρίου στὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἀκοῦμε τὸν λόγο, «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι». «Τὸ πῶς ἐπὶ Θεοῦ χώραν οὐκ ἔχει». Ὅσα γνωρίζατε γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐδῶ δὲν ἔχουν θέσι. «Ὅλα γίνονται θεοπρεπῶς». Κατὰ τὴν Γέννησί του παρατάχθηκε οὐράνια στρατιὰ ψάλλοντας ἄσματα στὸν Γεννηθέντα. Περπάτησε πάνω στὴ θάλασσα. Μὲ λίγο σάλιο ἔκαμε λάσπη κι ἔφτιαξε μάτια. Σήκωσε παραλύτους. Ἀνάστησε τρεῖς. Ἐνα κορίτσι μόλις εἶχε πεθάνει. Ὁ νέος τῆς Ναῖν «ἐξεκομίζετο» γιὰ ταφή καὶ ὁ Λάζαρος ἦταν τετραήμερος στὸν τάφο. Στὴν Σταύρωσί του συνέβησαν γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀνάγκασαν ἕναν μυαλωμένο καὶ λεβέντη Ἐκατόνταρχο νὰ ἀναφωνήσῃ, «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος».

Ἔχουμε τέλος καὶ τὴν Ὑπερένδοξο Ἀνάστασί του. Σαυτὴν πλέον δὲν ὑπάρχει κανένα προηγούμενο μὲ τὰ ὅσα θαυμαστὰ εἶχαν συμβεῖ. Εἶχε βαριές πληγές σὲ πόδια καὶ χέρια ἀπὸ τὰ χοντρόκαρφα. Ἦταν λογχισμένος στὴν πλευρά. Ἦταν φασκιωμένος καὶ κολλημένο μὲ κολλώδη ἀρώματα στὰ σάβανα τὸ ἄχραντο Σῶμα του. Εἶχε κι ἕναν ὀγκόλιθο μέγα μὲ σφραγίδες γύρω του, ποὺ ἔφραζε τὸν τάφο. Ἐκεῖ ἦταν καὶ μιὰ ὀπλισμένη κουστωδία φυλάκων, ἡ ὁποῖα παρατηροῦσε ἀγρυπνα τὰ πάντα. Ποιὸς περιδεὴς μαθητὴς μποροῦσε νὰ ξεμυτίσῃ καὶ νὰ πράξῃ τὸ ἐλάχιστο; Ὅλοι ἦσαν κλειδωμένοι στὸν τάφο τοῦ σπιτιοῦ τους! Οἱ τρομοκράτες τῶν Ἱεροσολύμων ἐκβίαζαν ἀκόμη καὶ τὸν Ρωμαῖο διοικοῦντα. «Δὲν ἔχουμε βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα».

Κι ὅμως τὰ παραμέρισε ὅλα καὶ

ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

Ναὶ ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

«Τοῦ γνῶναι αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ».

Μὲ τὴν ἀνάστασί του ἔχουμε μιὰ μεγαλειώδη σειρὰ δώρων. Αὐτὰ ἦταν γιὰ ὅλους. Δὲν ξεχώρισε κανέναν. Γιαὐτὸ καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὑμνωδὸς βλέπει μὲ τὴν ψυχὴ του καὶ περιγράφει τὰ ἀκριβὰ δῶρα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου.

Ποιὸς ἦταν ὁ μέγας πόνος καὶ τὸ σκιάχτρο τοῦ ἀνθρώπινου Γένους; Ἦταν ὁ θάνατος. Ἦ λοιπόν. Απόψε γιορτάζουμε τὸν θάνατο τοῦ θανάτου! «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν». Ὁ γλυκύτερος παιᾶνας ποὺ γράφτηκε ποτὲ εἶναι τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΘΑΝΑΤΩι ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ μὲ τὸν θάνατό του νίκησε, πάτησε, τσαλαπάτησε, ξεκοίλιασε τὸν θάνατο. «Ἀφηρέθη μου ἡ ἐξουσία». «Ἀφαιρέθηκε τὸ σκληρὸ κεντρί του».

Τὶ ἄλλο γιορτάζουμε ἀπόψε; Τὴν καθαίρεσι τοῦ Ἄδη ὡς σκοτεινοῦ καὶ ἀπαρακλήτου τόπου συναθροίσεως τῶν μέχρι τότε ψυχῶν. Κι αὐτὸς πάλι προκαλοῦσε δέος καὶ τρόμο σὲ ὅλους. «Ποῦ εἶναι Ἄδη ἢ δύνάμι σου;». Αὐτὴ ἢ αἴσθησι τοῦ τρόμου εἶναι καταγραμμένη ἀυθεντικὰ στὰ ποιητικὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας. Ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν χρειάσθηκε νὰ ἀποκοιμήσῃ τρικέφαλους Κέρβερους, ἀλλὰ πορεύθηκε καὶ στὸν Ἄδη ὡς ἀφεντικό. Ἀφοῦ ὅλα εἶναι δικά του. «Ἐν τάφῳ σωματικῶς. Ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός. Ἐν παραδείσῳ δὲ μετὰ ληστοῦ. Καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος». «Τώρα πλέον ὅλα γέμισαν μὲ Φῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Ἐκεῖ στὰ καταχθόνια πορεύθηκε, γιὰ νὰ συναντήσῃ καὶ «τὰ ἐν φυλακῇ πνεύματα». Προηγήθηκε λίγο νωρίτερα χαίρων ὁ Τίμιος Πρόδρομος, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ κι ἐκεῖ τὸν ἐρχομό του. Ἴσως καὶ ἐκεῖ νὰ μὴν τὸν πίστεψαν ὅλοι, ὅπως καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅμως ὅσοι εἶχαν στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους τὴν ἀγία πείνα Του καὶ δίψα Του, σίγουρα προσέτρεξαν μὲ ἀναμονὴ ἐτῶν πολλῶν. Πόσες ψυχὲς καὶ πνεύματα τὸν περικύκλωσαν καὶ θὰ τοῦ εἶπαν, «Ἐσένα περιμέναμε τόσους αἰῶνες. Τὸ Φῶς σου ποθούσαμε νὰ φέξῃ κι ἐδῶ «στὸν ἀναύγητο Ἄδη». Ἐδῶ λείπει τὸ Φῶς ἀκόμη ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Γενάρχη μας. Πεινούσαμε καὶ διψούσαμε γιὰ ἀνέσπερο Φῶς. Αὐτὸ ποὺ μᾶς τὸ ἔφερες Ἐσύ. «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, σαυτὴν τὴν ἀξημέρωτη νύχτα ποὺ ζοῦμε!» Κι ἐμεῖς ἐδῶ κάτω στὸν «ἀναύγητο Ἄδη» ἐσένα ἀναζητούσαμε, ὅπως πρὶν μιὰ βδομάδα οἱ Ἕλληνες, ἐκεῖ πάνω στὰ Ἱεροσόλυμα.

Θανατώθηκε πλέον ὁ παντοδύναμος θάνατος! Καθαίρεθηκε καὶ ὁ κυρίαρχος Ἄδης μὲ τὴ σειρὰ του. «Καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Καὶ οὐδεὶς ἐπὶ

μνήματος. Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο». Γιὰυτὸ καὶ ὅλοι μας ἀπόψε ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτὴ καὶ μέχρι συντελείας «σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον». Ὁ δὲ Μέγας αἴτιος αὐτῆς τῆς ἀγίας ἀπαρχῆς τῆς ἄλλης βιοτῆς εἶναι ὁ μόνος εὐλογητὸς Κύριος. Γιὰυτὸ καὶ ὅλοι μας «δοξάζουμε τὴν ἀγία ἀνάστασί Του».

Ἀγαπητοί μου. Εὐχόμαι σὲ ὅλους νὰ ἀντλοῦμε Φῶς καὶ ἐλπίδα ἀπὸ τὸ κενὸ μνήμα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, γιὰ νὰ πορευθοῦμε στὴ ζωὴ μας καὶ στὴν παροῦσα παγκόσμια δοκιμασία. Εἶθε ὁ Ἀναστὰς Κύριος νὰ μᾶς χαρίσῃ ἀκόμη ἓνα δῶρο. Τὸν θάνατο καὶ τὴν καθαίρεσι τοῦ τρομοκράτη ἰοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ-ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μὲ ἀναστάσιμες εὐχὲς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ